

Arrest

nr. 207 646 van 10 augustus 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat A. BAEYENS
Gentsesteenweg 30
9200 DENDERMONDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 augustus 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2018 om 16u30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. HIELEGEMS, die loco advocaat A. BAEYENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 juni 2013 dient de verzoeker bij de Belgische autoriteiten een verzoek om internationale bescherming in.

Op 10 september 2013 wordt de verzoeker bevolen het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen (bijlage 13quinquies).

Op 27 augustus 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd bij arrest nr. 116.911 van 15 januari 2014.

De termijn om het grondgebied te verlaten wordt vervolgens verlengd tot 31 januari 2014.

Op 9 juli 2014 wordt de verzoeker bevolen om het grondgebied te verlaten binnen de zeven dagen (bijlage 13).

Op 5 februari 2018 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 9 mei 2018 beslist de gemachtigde dat de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is. Op diezelfde datum beslist de gemachtigde tot de afgifte van een bevel om het grondgebied onmiddellijk na de kennisgeving te verlaten (bijlage 13).

Op 7 augustus 2018 beslist de gemachtigde tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Het betreft de thans bestreden akte. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 7 augustus 2018 en is als volgt gemotiveerd:

“Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: M.

voornaam: A. R.

(...)

nationaliteit: Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Wetteren op 06/08/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Hij kreeg verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste betekend werd op 19/06/2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet

vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend. Betrokkene diende op 04/06/2013 een verzoek tot internationale bescherming in. Het CGVS verwierp deze aanvraag op 27/08/2013. Betrokkene nam kennis van deze beslissing en van het bevel om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (13qq van 10/09/2013). Hij diende vervolgens een beroep in bij de RVV tegen deze beslissing. Dit beroep werd definitief verworpen op 15/01/2014. Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en haar bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou haar gewijzigd dat betrokkene bij haar verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene deed een aanvraag tot regularisatie in het kader van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 en dit op 05/02/2018. DVZ verwierp deze aanvraag op 09/05/2018. Betrokkene kreeg opnieuw het bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene verklaart bij zijn aanhouding op 06/08/2018 door de politie van Wetteren dat zijn leven in gevaar is in Nigeria omwille van de aanwezigheid van Boko Haram. Hij brengt echter geen concrete elementen aan die deze vrees kunnen staven. De vrees voor vervolging werd bovendien uitvoerig onderzocht door het CGVS.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Afghanistan een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Bij zijn arrestatie op 06/08/2018 door de politie van Wetteren verklaart betrokkene verder dat hij lijdt aan hepatitis B. Hij neemt hiervoor geen medicatie.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of zij 'fit-to-fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene woont samen met O. S. N. (OV ...) een Nigeriaanse onderdaan met een verblijfsrecht in België en haar dochter I. L. (.../2015). Betrokkene ondernam tot op heden geen stappen om deze relatie officieel te maken. Bovendien opent het samenwonen met een persoon in legaal verblijf geen automatisch recht op verblijf. Hij kan eenmaal terug in Nigeria een procedure opstarten om op legale wijze terug te keren naar België. Het staat mevrouw O. bovendien vrij om betrokkene achterna te reizen naar Nigeria om daar het familiale leven verder te zetten. Betrokkene krijgt ook een inreisverbod van 2 jaar opgelegd, hij kan hiervan de opschorting vragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om zijn eventuele partner in België te komen bezoeken.

Aangezien er een minderjarig kind in het dossier aanwezig is, dienen we rekening te houden met het 'hoger belang van het kind'.

Het is onduidelijk in hoeverre betrokkene daadwerkelijk een intieme, familiale band met L. heeft opgebouwd. Volgens de 9bis aanvraag zou betrokkene voor dit kind zorgen. Hij is echter niet de vader van dit kind en heeft het ook niet geadopteerd. Er is ook niet bewezen dat hij financiële ondersteuning biedt aan het gezin. Betrokkene en mevrouw O. wonen volgens het rijksregister nog niet zo lang samen aangezien mevrouw O. tot 22/05/2017 officieel samenwoonde met de vader van L., I. C.. Het is onduidelijk sinds wanneer betrokkene effectief bij het gezin inwoont. Het kind heeft nog haar biologische

vader en haar moeder in België, wellicht zijn deze personen belangrijker bij haar opvoeding en ontwikkeling dat betrokkene, die ze nog maar korte tijd kent. Een verwijdering van betrokkene schaadt de belangen van het kind dus niet.

Betrokkene zou sinds 2013 in België verblijven. Volgens de regularisatieaanvraag is er sprake is van inburgering en gaat betrokkene wekelijks naar de kerk. Men kan zich de vraag stellen in hoeverre dit werkelijk elementen van inburgering zijn.

Langdurig verblijf opent geen recht op verblijf. Betrokkene spreekt waarschijnlijk nog de taal van het land van herkomst, bracht daar het grootste deel van zijn leven door en heeft er waarschijnlijk nog familie/vrienden/kennissen wonen. Het opbouwen van een nieuw leven alhier zal waarschijnlijk niet zo moeilijk zijn. Bovendien betreft het hier een eerste toelating tot verblijf. Met deze beslissing mengt de overheid zich dus niet in het familiale en in het privéleven van betrokkene. Bovendien weegt het belang van de overheid in haar strijd tegen de illegaliteit op tegen het belang van het individu om zijn illegaal verblijf op Belgische bodem verder te zetten. Er is met andere woorden van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM geen sprake.

In bovenstaande paragrafen gingen wij uitvoerig in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. Wij hielden ook rekening met het hoger belang van het kind. We stelden geen inbreuk vast op artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van (plaats) op (datum) en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Hij kreeg verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste betekend werd op 19/06/2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend. Betrokkene diende op 04/06/2013 een verzoek tot internationale bescherming in. Het CGVS verwierp deze aanvraag op 27/08/2013. Betrokkene nam kennis van deze beslissing en van het bevel om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (13qq van 10/09/2013). Hij diende vervolgens een beroep in bij de RVV tegen deze beslissing. Dit beroep werd definitief verworpen op 15/01/2014. Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en haar bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou haar gewijzigd dat betrokkene bij haar verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene deed een aanvraag tot regularisatie in het kader van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 en dit op 05/02/2018. DVZ verwierp deze aanvraag op 09/05/2018. Betrokkene kreeg opnieuw het bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene verklaart bij zijn aanhouding op 06/08/2018 door de politie van Wetteren dat zijn leven in gevaar is in Nigeria omwille van de aanwezigheid van Boko Haram. Hij brengt echter geen concrete elementen aan die deze vrees kunnen staven. De vrees voor vervolging werd bovendien uitvoerig onderzocht door het CGVS.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Afghanistan een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Bij zijn arrestatie op 06/08/2018 door de politie van Wetteren verklaart betrokkene verder dat hij lijdt aan hepatitis B. Hij neemt hiervoor geen medicatie.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of zij 'fit- to fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene woont samen met O. S. N. (OV ...) een Nigeriaanse onderdaan met een verblijfsrecht in België en haar dochter I. L. (.../2015). Betrokkene ondernam tot op heden geen stappen om deze relatie officieel te maken. Bovendien opent het samenwonen met een persoon in legaal verblijf geen automatisch recht op verblijf. Hij kan eenmaal terug in Nigeria een procedure opstarten om op legale wijze terug te keren naar België. Het staat mevrouw O. bovendien vrij om betrokkene achterna te reizen naar Nigeria om daar het familiale leven verder te zetten. Betrokkene krijgt ook een inreisverbod van 2 jaar opgelegd, hij kan hiervan de opschorting vragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om zijn eventuele partner in België te komen bezoeken.

Aangezien er een minderjarig kind in het dossier aanwezig is, dienen we rekening te houden met het 'hoger belang van het kind'.

Het is onduidelijk in hoeverre betrokkene daadwerkelijk een intieme, familiale band met L. heeft opgebouwd. Volgens de 9bis aanvraag zou betrokkene voor dit kind zorgen. Hij is echter niet de vader van dit kind en heeft het ook niet geadopteerd. Er is ook niet bewezen dat hij financiële ondersteuning biedt aan het gezin. Betrokkene en mevrouw O. wonen volgens het rijksregister nog niet zo lang samen aangezien mevrouw O. tot 22/05/2017 officieel samenwoonde met de vader van L., I. C.. Het is onduidelijk sinds wanneer betrokkene effectief bij het gezin inwoont. Het kind heeft nog haar biologische vader en haar moeder in België, wellicht zijn deze personen belangrijker bij haar opvoeding en ontwikkeling dan betrokkene, die ze nog maar korte tijd kent. Een verwijdering van betrokkene schaadt de belangen van het kind dus niet.

Betrokkene zou sinds 2013 in België verblijven. Volgens de regularisatieaanvraag is er sprake van inburgering en gaat betrokkene wekelijks naar de kerk. Men kan zich de vraag stellen in hoeverre dit werkelijk elementen van inburgering zijn.

Langdurig verblijf opent geen recht op verblijf. Betrokkene spreekt waarschijnlijk nog de taal van het land van herkomst, bracht daar het grootste deel van zijn leven door en heeft er waarschijnlijk nog familie/vrienden/kennissen wonen. Het opbouwen van een nieuw leven alhier zal waarschijnlijk niet zo moeilijk zijn. Bovendien betreft het hier een eerste toelating tot verblijf. Met deze beslissing mengt de overheid zich dus niet in het familiale en in het privéleven van betrokkene. Bovendien weegt het belang van de overheid in haar strijd tegen de illegaliteit op tegen het belang van het individu om zijn illegaal verblijf op Belgische bodem verder te zetten. Er is met andere woorden van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM geen sprake.

In bovenstaande paragrafen gingen wij uitvoerig in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. Wij hielden ook rekening met het hoger belang van het kind. We stelden geen inbreuk vast op artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Hij kreeg verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste betekend werd op 19/06/2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

CONCLUSIE:

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken. CID:

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, L. N., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van Wetteren en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas, de betrokkene, M., A. R., op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas vanaf 07/08/2018”

2. Betreffende de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Ambtshalve werpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding van 7 augustus 2018.

Artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden bijlage 13septies opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve

rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Tevens wordt opgemerkt dat de vordering werd ingediend binnen de vijf dagen na kennisgeving van de (vierde) verwijderingsmaatregel waartegen ze is gericht. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk *ratione temporis*.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2, 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoeker verschaft dienaangaande de volgende toelichtingen:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten, waarvan kennisgegeven is op 07.08.2018 is onlosmakelijk verbonden is met de negatieve beslissing van de DVZ inzake de aanvraag art. 9bis van verzoeker en het eveneens daaraan verbonden bevel om het grondgebied te verlaten waartegen een beroep tot schorsing en annulatie werd ingediend. Er kan over dit beroep tot schorsing dan ook niet geoordeeld worden zonder rekening te houden met het aanhangige beroep tegen een negatieve aanvraag tot regularisatie.

Art. 9 bis Wet 15 december 1980 biedt verzoeker de wettelijke mogelijkheid zijn verblijfsstatuut te regulariseren.

De negatieve beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken ontnemt hem echter deze kans.

Door het hangende beroep is er nog geen definitieve uitspraak omtrent de aanvraag 9 bis van de Vreemdelingenwet.

Indien verzoeker op heden gedwongen wordt uitgezet en het beroep tot vernietiging gegrond wordt verklaard, zal dit ernstige gevolgen met zich meebrengen voor verzoeker die niet zomaar kunnen worden rechtgezet. Het uitvoeren van de bestreden beslissing, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten, zal een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel voor verzoeker betekenen (zie verder).

Uit de aard van de procedure blijkt dat er niet kan getwijfeld worden dat in hoofde van verzoeker een actueel, rechtstreeks en persoonlijk belang bestaat bij het voeren van deze procedure.

-

Het annulatieberoep van verzoeker is in elk geval gefundeerd op ernstige verdedigbare grieven.

Eerst en vooral merkt verzoeker op dat het bevel om het grondgebied te verlaten waarvan verzoeker kennis kreeg op 07.08.2018 gebaseerd is op niet correcte gegevens en dienvolgens op geen correcte wijze werd gemotiveerd.

Eerst en vooral werd verzoeker, in tegenstelling tot wat in de beslissing wordt vermeld, niet gehoord door de politiezone Wetteren en werd er geenszins navraag gedaan bij verzoeker omtrent de familiale context, de gevolgen en de impact van de beslissing.

een intussen reeds opgeheven wetsbepaling. Teneinde de vermindering van de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen te rechtvaardigen, baseert verwerende partij zich op artikel 74/14, §3, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, stellende dat betrokkene geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied uiterlijk op 31.01.2014 te verlaten.

Verder verwijst de bestreden beslissing naar het gegeven dat verzoeker duidelijk gemaakt heeft dat hij zich niet zou houden aan de verwijderingsmaatregel. Verweerder verwijst hierbij naar het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 19.06.2018 waarin geen termijn van één tot zeven dagen werd toegekend.

Verzoeker merkt op dat er een beroep tot schorsing werd ingediend tegen het uitwijzingsbevel dd. 19.06.2018 en benadrukt dat dit bevel om het grondgebied te verlaten was gebaseerd op een bepaling die reeds werd opgeheven. Het is dan ook geenszins correct van verweerder dat men zich net op dit uitwijzingsbevel baseert om het huidige bevel te staven.

Verzoeker benadrukt het volgende omtrent het opgeheven artikel:

Echter, voormeld artikel 74/14, §3, eerste lid, 4° Vreemdelingenwet werd bij artikel 59, 1° van de Wijzigingswet van 21 november 2017 opgeheven:

“In artikel 74/14, § 3, eerste lid, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 19 januari 2012 en gewijzigd bij de wet van 24 februari 2017, worden de volgende wijzigingen aangebracht :

1° de bepaling onder 4° wordt opgeheven;

(...)”

De opheffing van artikel 74/14, §3, eerste lid, 4° Vreemdelingenwet trad op 22 maart 2018 in werking. De beslissing van verwerende partij tot vermindering van de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen (bijlage 13) dateert van 9 mei 2018 en werd op 19 juni 2018 ter kennis gebracht aan verzoeker.

Aldus staat vast dat verwerende partij zich bij het nemen van deze beslissing gebaseerd heeft op een intussen opgeheven wetsbepaling. De beslissing van verwerende partij tot vermindering van de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen is bijgevolg onrechtmatig en wordt door geen enkele wetsbepaling opgevangen.

-

Bovendien dient de verwerende partij, indien zij beslist tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten mét vermindering van de termijn tot 0 (nul) dagen, de specifieke omstandigheden van elk geval in acht nemen. Dit betekent dat de verwerende partij zich dient te houden aan de formele motiveringsplicht zoals verwoord in artikel 62, §2, eerste lid Vreemdelingenwet:

“§ 2. De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten.” In het voorliggende geval heeft de verwerende partij de bestreden beslissing (bijlage 13 dd. 09.05.2018) slechts als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.”

“Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied uiterlijk op 31.01.2014 te verlaten.”

Daarbij heeft verwerende partij – zoals hierboven reeds uiteengezet – geen rekening gehouden met het feit dat artikel 74/14, §3, eerste lid, 4° Vreemdelingenwet sedert 22 maart 2018 definitief werd opgeheven.

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 stelt de “uitdrukkelijke” motivering van de betrokken bestuurshandelingen vast. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegegeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Volgens artikel 3 van dezelfde wet draagt het bestuur de verplichting om de genomen beslissing eveneens op “afdoende” wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Volgens de Raad van State betekent het afdoende karakter van de motivering dat “de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen” (R.v.St., nr. 224.248 van 04.07.2013). De afdoende formele motivering moet aldus de rechtsbescherming van de betrokkene garanderen.

“Afdoende” verwijst eveneens naar de evenredigheid van de motivering in rechte en in feite met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77.732 van 18.12.1998; R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent niet dat de verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (R.v.St., nr. 202.029 van 18.03.2010).

Een motivering die enkel stelt dat betrokkene “niet in het bezit is van een geldig paspoort, noch van een geldig visum” en dat betrokkene “geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied uiterlijk op 31.01.2014 te verlaten”, zonder te verwijzen naar de concrete feiten die daartoe aanleiding zouden hebben gegeven, kan nauwelijks blijk geven van een afdoende onderzoek naar de feitelijke situatie. Noch is zulks een afdoende motivering om de vermindering van de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen te rechtvaardigen.

In de bestreden beslissing wordt immers op quasi automatische wijze een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd waarbij aan betrokkene de gebruikelijke termijn van 30 dagen volledig wordt onttrokken. Waarom deze termijn naar 0 (nul) dagen wordt verminderd, wordt niet afdoende uiteengezet.

-

Wat de schending van de grondrechten betreft, zijnde art. 2, art. 3 en art. 8 EVRM, verwijst verzoeker naar de motivering onder het puntje "B. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel".

Hieruit blijkt dat het terugsturen van verzoeker een enorm risico met zich meebrengt aangezien de kans zeer reëel is dat hij zal blootgesteld worden aan geweld en een schending van art. 2 en art. 3 EVRM niet kan uitgesloten worden.

Verder maakt een bevel tot het grondgebied te verlaten, gelet op de omstandigheden, een schending uit van art. 8 EVRM."

en

"Verzoeker verplichten om de periode hangende beroep door te brengen op een andere plaats dan samen met zijn vriendin en haar dochtertje waar hij een enorme band mee heeft opgebouwd en zijn gezinsleven uitbouwt is an sich reeds een niet te herstellen nadeel. Het feit dat het dochtertje van de vriendin van verzoeker zijn biologisch kind niet is, doet aan deze redenering geen afbreuk en kan er niet toe leiden dat er zich geen schending van art. 8 EVRM kan stellen.

Bovendien zou uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten een waaier aan onoverkomelijke problemen opleveren aangezien verzoeker dan vermoedelijk slechts in haar geboorteland terecht kan waar hij echter niet over het sociale netwerk noch de financiële middelen beschikt om deze periode te overbruggen. Verder heerst de terechte vrees van verzoeker dat hij in Nigeria als Christen zal blootgesteld worden aan geweld, reden waarom hij destijds gevlucht is. De opmars van Boko Haram, zorgt er des te meer voor dat er een terugkeer niet kan uitsluiten dat verzoeker niet aan geweld zal blootgesteld worden door zijn religie, hetgeen een schending van art.2 en art.3 EVRM zal impliceren."

3.2.1. Op de pagina's 6 en 7 in het verzoekschrift, voert de verzoeker de schending aan van de formele motiveringsplicht, zoals bepaald in artikel 62, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Deze formele motiveringsplicht houdt in dat de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen dient op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De Raad stelt evenwel vast dat de verzoeker nalaat om concreet toe te lichten in welk opzicht de thans bestreden akte, dit is de bijlage 13septies van 7 augustus 2018, niet afdoende zou zijn gemotiveerd. De kritiek die de verzoeker naar voor brengt, betreft immers niet de motivering van de thans bestreden beslissing, maar de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 mei 2018. Waar in dit laatste bevel toepassing gemaakt wordt van het intussen opgeheven artikel 74/14, §3, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, is dit niet het geval in de thans bestreden akte. Hierin wordt immers toepassing gemaakt van het nog steeds vigerende artikel 74/14, §3, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet (risico op onderduiken). In de thans bestreden akte wordt ook geenszins gesteld dat de verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied uiterlijk op 31 januari 2014 te verlaten, noch blijkt dat in het thans bestreden bevel slechts zou zijn gemotiveerd dat de verzoeker niet in het bezit is van een paspoort, noch van een geldig visum. De kritiek betreffende het opgeheven artikel 74/14, §3, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet en betreffende de formele motiveringsplicht, is derhalve niet gericht tegen de thans bestreden akte zodat deze kritiek op het eerste gezicht onontvankelijk en dus niet ernstig is.

3.2.2. De verzoeker voert tevens de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad echter niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

De verzoeker kan vooreerst niet worden gevolgd waar hij aangeeft dat over de thans voorliggende vordering tot schorsing niet kan worden geoordeeld zonder rekening te houden met het beroep tot nietigverklaring (en schorsing) dat hij heeft ingediend tegen de weigeringsbeslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en het daarbij horende bevel om het grondgebied te verlaten van 9 mei 2018. Dit beroep heeft immers op zich geen opschortende werking en het hangende beroep verhindert niet dat een nieuwe verwijderingsmaatregel wordt getroffen. Zolang de beslissingen van 9 mei 2018 niet zijn vernietigd, moeten zij in tegendeel wettig en uitvoerbaar worden geacht (dit is het zogenaamde 'privilège du préalable'). Bovendien moet erop worden gewezen dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de voormelde beslissingen van 9 mei 2018, door de Raad reeds werd verworpen bij het arrest nr. 207 643 van 10 augustus 2018.

In de mate dat de verzoeker stelt dat het niet correct is van de verweerder om te verwijzen naar het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 mei 2018 (betekend op 19 juni 2018) aangezien dit bevel was gebaseerd op een reeds opgeheven bepaling, merkt de Raad samen met de verweerder in de nota met opmerkingen op dat de motivering van het bestreden bevel geenszins is beperkt tot de loutere verwijzing naar het bevel van 9 mei 2018.

Het thans bestreden bevel werd immers genomen op grond van artikel 7, alinea 1, 1° van de Vreemdelingenwet omdat de verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. De verzoeker betwist niet dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort of van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Daarnaast werd de beslissing genomen op grond van artikel 74/14 §3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en werd er geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan omdat er een risico op onderduiken werd weerhouden.

Artikel 74/14, §3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :
1° er een risico op onderduiken bestaat, of;”*

Het risico op onderduiken wordt vastgesteld aan de hand van een aantal objectieve criteria en in de bestreden akte wordt hieromtrent verwezen naar criterium 4° uit artikel 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval:

(...)

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :

- a) een overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel;*
- b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;*
- c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, terugdrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;*
- d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;*
- e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);”*

In de bestreden akte worde hieromtrent verder gemotiveerd als volgt:

“4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Hij kreeg verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste betekend werd op 19/06/2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.”

Hieruit blijkt dat de gemachtigde van oordeel is dat de verzoeker een risico op onderduiken vertoont omdat hij reeds verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten heeft gekregen die hij niet heeft uitgevoerd. Het bevel dat werd betekend op 19 juni 2018 is daar slechts één van. De vaststellingen van de gemachtigde stroken met de stukken van het administratief dossier en worden door de verzoeker ook niet betwist. Het blijkt met name dat aan de verzoeker, voorafgaand aan het bevel dat hij onwettig acht, reeds twee bevelen om het grondgebied te verlaten werden betekend die hij niet heeft uitgevoerd. De eventuele onwettigheid van het bevel van 9 mei 2018, betekend op 1 juni 2018, staat er dan ook niet aan in de weg dat nog steeds op goede gronden kon worden geoordeeld dat de verzoeker verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten niet heeft uitgevoerd. De verzoeker toont niet aan en de Raad ziet niet in dat in de gegeven omstandigheden op kennelijk onredelijke wijze werd besloten dat er in hoofde van de verzoeker een risico op onderduiken bestaat.

De verzoeker dwaalt voorts waar hij stelt dat hij niet werd gehoord door de politiezone Wetteren. Het administratief dossier bevat immers een afschrift van het ondertekende verslag van dit verhoor.

De determinerende motieven op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, namelijk het illegaal verblijf en het geen gevolg hebben gegeven aan de eerdere wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten, worden door verzoeker niet betwist en vinden steun in het administratief dossier waardoor zij volstaan om de beslissing te schragen naar recht. Uit de motieven die in de bestreden akte zijn opgenomen, blijkt tevens dat de gemachtigde heeft nagegaan of de verwijdering van de verzoeker een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM veroorzaakt.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover het bestuur beschikt. Er blijkt niet dat met bepaalde stukken of elementen ten onrechte geen rekening is gehouden of dat de bestreden beslissing niet op zorgvuldige wijze werd voorbereid.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht of van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

3.2.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM, beperkt de verzoeker zich tot de loutere bewering dat hij vreest als Christen in Nigeria te worden blootgesteld aan geweld, mede gelet op de opmars van Boko Haram. Daarnaast poneert hij tevens dat hij in zijn geboorteland niet over het sociale netwerk en de financiële middelen beschikt om enige periode te overbruggen. De verzoeker laat echter na om enig begin van bewijs voor te leggen dat zijn beweringen kan staven. De Raad wijst er dan ook op dat het de verzoeker, wanneer hij een risico op een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM aanvoert, toekomt een begin van bewijs te leveren aan de hand van concrete feiten. De gevreesde behandeling moet bovendien een minimum niveau van hardheid bereiken vooraleer deze valt onder de werkingssfeer van artikel 3 van het EVRM (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een verboden behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, volstaat op zich niet om een inbreuk op de artikelen 2 en 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet immers *“concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen”* (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Bovendien verliest de verzoeker uit het oog dat de gemachtigde in de bestreden akte het volgende heeft gesteld:

“Betrokkene verklaart bij zijn aanhouding op 06/08/2018 door de politie van Wetteren dat zijn leven in gevaar is in Nigeria omwille van de aanwezigheid van Boko Haram. Hij brengt echter geen concrete elementen aan die deze vrees kunnen staven. De vrees voor vervolging werd bovendien uitvoerig onderzocht door het CGVS.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig haar om aan te nemen dat zij in (...) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.”

De verzoeker beperkt zich echter wederom tot loutere beweringen, zodat hij de hierboven weergegeven motieven geenszins weerlegt.

Bij gebrek aan enig concreet feitelijk gegeven om de thans naar voor gebrachte vrees te onderbouwen, dient te worden vastgesteld dat de verzoeker niet aantoonst dat de (tenuitvoerlegging van de) bestreden beslissing een door de artikelen 2 en 3 van het EVRM verboden behandeling impliceert.

3.2.4. De verzoeker voert tot slot nog de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Ook op dit punt beperkt hij zich echter tot loutere beweringen als zou het niet van hem kunnen worden verwacht dat hij op een andere plaats samen met zijn vriendin en haar dochtertje een gezinsleven uitbouwt.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In casu beroept de verzoeker zich op een schending van zijn recht op het gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel definieert niet het begrip ‘familie- en gezinsleven’, die onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, dient vooreerst te worden nagegaan of er sprake is van een gezin en of in de feiten blijkt dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

De Raad stelt vast dat de verzoeker er vanuit gaat dat hij kan bogen op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Hij laat echter na om enig begin van bewijs bij te brengen omtrent de aard en de intensiteit van zijn relatie met zijn ‘vriendin’ en haar dochtertje. Daar staat tegenover het feit dat in de bestreden akte op zich niet wordt betwist dat er sprake is van een dergelijke gezinsleven. De gemachtigde stelt zich evenwel op het standpunt dat het belang van de staat inzake het doen respecteren van de verblijfsreglementering opweegt tegen het belang van de verzoeker om zijn onregelmatig verblijf in België verder te zetten. De concrete belangenafweging die in de bestreden akte is doorgevoerd, wordt door de verzoeker ook niet betwist. De gemachtigde benadrukt tevens op goede gronden dat het om een situatie van eerste toelating gaat. Het blijkt immers en het staat buiten betwisting dat de verzoeker in België nooit tot een verblijf werd gemachtigd.

In deze zaak betreft het dus een situatie eerste toelating. Hierbij oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of familie- en

gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de Staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135).

De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de Staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de Staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt echter dat er concrete hinderpalen aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. De verzoeker beperkt zich ter zake tot loutere beweringen en vage veronderstellingen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.2.5. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het enig middel niet ernstig is.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, §1 van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien augustus tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. LANSSENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. LANSSENS

C. DE GROOTE